

Ik betrouw het hier niet ! sprak Dokus.

antwoord kwam en het gelach en gegiegel eerder toenam, niettegenstaande de slotheer dit met luide stem afkeurde, trad Jan eenige stappen vooruit en ditmaal klonken zijne woorden kort en krachtig als hamerslagen.

— Ik zie hier zooveel heeren, die met ons lachen! Toen ik naar de reden vroeg, heeft niemand ze mij gezegd. Welke dus die reden weze, zoo er een is, van dit oogenblik af kan ze voor mij niet meer bestaan! Nu verwittig ik u, heeren, dat ik nog nooit toegelaten heb, dat men mij uitlache; daarvoor heb ik reeds menigen klap uitgedeeld!

— Oho, riep een der edellieden op gebelgden toon. Die knaap spreekt wel stout in tegenwoordigheid van ridders!

— Ik ben gewoon altijd en overal mijn meening ronduit te zeggen, antwoordde Jan.

— En wat doet die andere havelooze knaap daar met dat zwaard op den schouder, juist als een aardewerker, die met zijn spade van het land huiswaarts keert? 't Is bespottelijk!

Bij het hooren dier woorden werd Dokus bleek van schrik. Hij nam het wapen van zijn schouder, en, niet wetende wat er mede aan te vangen, stak hij het onder zijn arm, op de wijze, waarop hij zijn vroegeren meester dikwijls zijn knuppel had zien dragen.

— Dat men ze beiden buiten de poort werpe! riep een hoogstaltige edelman, die van eerst af de twee jongelingen met grimmige blikken had aangekeken.

Jan deed een stap vooruit, kruiste de armen met geweld over de

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS